

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Παρασκευήν, 28ην Ἰουλίου/ 10ην Αὐγούστου 2018, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς μετανοίας καί τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, μετὰ τήν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Ρουμανίας προσέλευσιν αὐτοῦ εἰς αὐτήν.

Οὗτος, διακριθείς ἐπί κατορθώμασι ἀσκητικοῖς, ἐπί συγγράμμασι πνευματικῆς οἰκοδομῆς καί μαρτυρηθείς ὑπό τοῦ θεοῦ καί διά σημείων ἰάσεων ἀσθενειῶν ἐνέταγῃ εἰς τό ἀγιολόγιον ὑπό τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων τό ἔτος 2015.

Πρός τιμήν αὐτοῦ ἐτελέσθη τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης ὀλονύκτιος ἀγρυπνία, ἥς προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί Ἱερομονάχων καί ψαλλόντων τῶν Ἱεροψαλτῶν κ. Λεωνίδου Δούκα, Πρωτοψάλτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Γρηγορίου Ζάρκου, Πρωτοψάλτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, Χρήστου Σταύρου, Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς καί Διονυσίου θανασοῦλη Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ φανερωμένης Χολαργοῦ Ἀττικῆς καί μετεχόντων πολλῶν πιστῶν ἐν κατανύξει προσερχομένων.

Τόν Μακαριώτατον προσελθόντα προσεφώνησεν ὁ ἡγούμενος τῆς Κοινοβιακῆς Ἀδελφότητος καί ἀνακαινιστῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος, ὡς ἔπεται:

«Τῆς ἡσυχίας, προσευχῆς καί ταπεινώσεως λαμπρόν φωστῆρα Χοζεβᾶ σπηλαίων νέοικον Ἰωάννην, ἀνυμνήσωμεν εὐσχημόνως... πόθω· κράζοντες: Χαίροις ἄφθαρτε Ὅσιε»,

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

μετὰ τῆς τιμίας Ὑμῶν Συνόδου,

Διά μίαν εἰσέτι φοράν ἐορτάζομεν σήμερον τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Νέον Χοζεβίτην, ἕναν ἐκ τῶν μυρίων Ἀγίων ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι μετεμόρφωσαν τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας εἰς θαυμάσιον πνευματικόν παράδεισον.

Ὁ τιμώμενος σήμερον ἅγιος τῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, ἂν καί ἐτελειώθη στήν μόνωση, εἶχε ἐν τούτοις πλήρη ἐπίγνωση τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς του καί μάλιστα ἔτι μακρύτερον αὐτῆς προέβλεπε.

Γράφει στήν ἐπιστολή του «Ὁ σημερινός πύργος τῆς Βαβέλ»:

«Ὁ σημερινός πύργος τῆς Βαβέλ δέν εἶναι πέτρινο ἢ πλίνθινο κτίριο, ἀλλά ἡ παράφορη ἐπιδίωξη εὐρημάτων. Ὁ κόσμος λέει ὅτι ἡ ἐφεύρεση νέων κατασκευῶν καί ὄπλων διευκολύνει τήν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ προσφέρει ἀσφάλεια, δηλαδή τόν προφυλάσσει. Πόσο ἀπατηλή ὅμως εἶναι ἡ γνώμη αὐτή! Βλέπουμε πῶς ἐδῶ καί καιρό, ἀπό τότε πού ἔγινε μοντέρνος ὁ κόσμος καί πλήθυναν οἱ ἀνακαλύψεις, ἡ κακία ἀυξήθηκε... στίς μέρες μας, ἂν καί προώδευσε ὁ πολιτισμός, ὁ κόσμος ἔγινε

πιό ταραγμένος και άπελπισμένος από ποτέ. Όπως βλέπουμε, αυτή ή πρόοδος και ή μόδα δίδαξε τούς ανθρώπους νά περπατοῦν γυμνοί, μέ άλλα λόγια έξεδίωξε τό αΐσθημα τής ντροπής. Δίδαξε τούς ανθρώπους νά μήν ψάχνουν πιά τό θεό... Η έπιστήμη έγινε πλούσια ένῶ ή πίστη φτωχή. Ο σημερινός πολιτισμός κόντυνε τά ρούχα τῶν ανθρώπων, έκοψε τά γένια και τά μαλλιά. Κατόπιν έκοψε και τήν Ίερά Παράδοση! Έν ολίγοις, μ' αυτή τήν άθλια πρόοδο, για τήν όποία καυχάται ό κόσμος, πλήθυναν περισσότερο από ποτέ τά δάκρυα, μεγάλωσαν φρικτά τά κοιμητήρια, λόγω τῶν πολέμων, σκοτείνιασε ό όρίζοντας από τόν καπνό τῶν κινητήρων, γέμισε ό ούρανός από τά τεράστια «πτηνά» μέ τό σιδερένιο ράμφος, πού εΐναι έτοιμα νά σκοτώσουν κόσμο».

Η ως άνω περιγραφή μέ έκπληκτική πιστότητα καταγράφει τήν ζοφεράν κατάστασιν τής έποχής, κατά τήν όποίαν ήμεΐς αυτοί διάγωμεν τόν βίον.

Παρά ταῦτα διακατεχόμενος ό άγιος υπό αΐσιοδοξίας – έκ τής θείας Χάριτος πηγαζούσης – σκιαγραφεί διά τής ποιητικῆς του γραφίδος τόν Νοέμβριον τοῦ 1952, τήν ούσιαστική λαμπρά έλπίδα, ή όποία διαφαίνεται εις τό πνευματικόν μέλλον τής Σιωνίτιδος Έκκλησίας. Καί προορατικῶ τῷ τρόπῳ αλληγορικῶς γράφει στό ποίημά του:

Τό γρανιτένιο κάστρο τοῦ Χοζεβᾶ

«Σήμερα όμως στήν Άγία Γῆ

έμφανίζεται από παλαιά ρίζα

ένα μικρό άπαλό φυτό,

πού ανατέλλει ανάμεσα στά άγκάθια!»

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

ὦς εὔ παρέστητε!

Δεῦτε άρξωμεν τής Πανηγύρεως!

Τό εὔσεβές έκκλησίασμα προσεφώνησεν ό Μακαριώτατος διά τής κάτωθι προσφωνήσεως Αυτοῦ έλληνιστί:

«Δίκαιοι εις τόν αΐώνα ζῶσι και έν Κυρίῳ ό μισθός αὐτῶν και ή φροντίς αὐτῶν παρά Ύψίστῳ. Διά τοῦτο λήγονται τό βασίλειον τής εὔπρεπείας και τό διάδημα τοῦ κάλλους έκ χειρός Κυρίου, ότι τῆ δεξιᾶ σκεπάσει αὐτούς και τῷ βραχίονι ὑπερασπιεΐ αὐτῶν», (Σοφία Σολομ. 5,15-16). [Οί δίκαιοι όμως ζοῦν αΐωνίως και ό μισθός των εὔρίσκεται εις χειρας τοῦ Κυρίου· ό Ύψιστος φροντίζει δι' αὐτούς. Διά τοῦτο οὔτοι θά λάβουν από τήν χειρα τοῦ Κυρίου τήν ένδοξον βασιλείαν τῶν Ούρανῶν και τό ώραϊον βασιλικόν διάδημα εις τάς κεφαλάς των, διότι ό Κύριος μέ τήν δεξιάν Του θά τούς σκεπάση και μέ τόν βραχίονά Του θά τούς προστατεύση κατά τῶν έχθρῶν των], λέγει ό σοφός Σολομῶν.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εὔσεβεΐς φιλέορτοι και προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ἐκλάμποντος φωστῆρος τοῦ Θεοῦ, Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ναῷ, ἔνθα ἐπί σειρὰν ἐτῶν ἱερούργει ἐν αὐτῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τό ὄνομα τοῦ δοξάσαντος αὐτόν τόν Θεόν καί Σωτήρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης παιδιόθεν ἠγάπησε τόν Χριστόν ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καί διανοίας, ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τῶν Κυριακῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου: «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου», (Ματθ. 22,37).

Πρός τοῦτο δέ ἀκολούθησε τόν τῆς ἀσκήσεως μοναστικόν δρόμον, τόν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, τόν ἄγοντα εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καί ὡς τόπον τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐπέλεξε τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου καί τά ἀφιλόξενα σπήλαια παρά τόν χεῖμαρρον Χοράθ, τήν μονήν τοῦ ἀγίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν, ἔνθα πλειάς ἀγίων καί δικαίων ἐδέχθη τόν θεῖον φῶς, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῶδός «φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη», (Ψάλμ. 96 11). Σχολιάζων τούς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Τό ἀνέτειλε ἀντί τοῦ ἀνατέλλει. Πᾶς γάρ εἶ τις ἐστίν ἀγαθός καί δίκαιος τούτῳ εἰς νοῦν καί καρδίαν τό νοητόν καί θεῖον ἀνέτειλε φῶς».

Αὐτό ἀκριβῶς τό θεῖον καί νοητόν φῶς ἀνέτειλε εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου. «Διά τοῦτο λήπεται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφ. Σολομ. 5,16). Τό δέ θεῖον καί νοητόν τοῦτο φῶς ἀνέτειλεν εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ ὀσίου Ἰωάννου ὄχι μόνον κατά τήν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωήν, ἀλλά καί κατά τήν οὐράνιον αὐτοῦ ζωήν, ὡς ἀψευδῶς μαρτυρεῖ τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ὀλόσωμον καί ἄφθαρτον σκῆνωμα αὐτοῦ, τό εὐωδιάζον τήν χάριν τοῦ ἀγίου Πνεύματος.

Ἰδοὺ λοιπόν διά τί ὁ Σοφός Σολομών λέγει «Δίκαιοι δέ εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ». (Σοφία Σολομῶντος 5,15) Καί ὁ προφητάναξ Δαυΐδ προτρέπει λέγων: «Ἐπίρριπον ἐπί Κύριον τήν μέριμνάν σου καί αὐτός σε διαθρέψει· οὐ δώσει εἰς τόν αἰῶνα σάλον τῷ δικαίῳ», (Ψάλμ. 54, 23). Ὡσαύτως καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος λέγει· «Πᾶσαν τήν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' Αὐτόν τόν Κύριον ὅτι Αὐτῷ μέλει περί ὑμῶν», (Α' Πέτρ. 5,7).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἐν Χριστῷ δίκαιος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος φθάνει διά τῆς ἀρίστης αὐτοῦ πολιτείας «εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» κατά τόν Μέγαν Βασίλειον ἢ «εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 4,13) κατά τόν θεῖον Παῦλον. Δίκαιος εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐπιτυγχάνει τήν θέωσιν αὐτοῦ, δηλονότι τήν ἐν Χριστῷ τελείωσιν αὐτοῦ ὄχι μόνον διά τῆς αὐτεξουσίας αὐτοῦ δυνάμεως, δηλαδή τῆς ἐλευθέρας αὐτοῦ θελήσεως, ἀλλά καί τῆς συνεργίας τῆς θείας Χάριτος.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τήν νέαν ἐν Χριστῷ ζωήν κηρύττει λέγων: «ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατά Θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὀσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ. 4,24). Αὐτόν τοῦτον τόν καινόν ἄνθρωπον ἐνεδύθη καί ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης τόν κατά Θεόν κτισθέντα.

Ἡ σήμερον τελουμένη σεβάσμιος μνήμη τοῦ ἀγίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου μᾶς καλεῖ νά ἀναλογισθῶμεν τήν Χριστιανικήν ἡμῶν ἐπωνυμίαν. Νά ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ

Χριστιανική ἡμῶν πίστις ἔχει κτισθῆ ἔν δικαιοσύνη καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας. «Ἐγώ εἶμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6), λέγει Κύριος.

Μέ ἄλλα λόγια, δέν ἀρκεῖ νά ἀποθέσωμεν, δηλαδή νά ἀποδυθῶμεν τόν παλαιόν τῆς ἀμαρτίας ἄνθρωπον, ἀλλά πρέπει νά ἐνδυθῶμεν καί τόν νέον ἄνθρωπον τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ἡ νύξ προέκοψεν ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν, ἀποθώμεθα οὖν τά ἔργα τοῦ σκοτους καί ἐνδυσώμεθα τά ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μή κώμοις (=γλέντια) καί μέθαις, μή κοίταις καί ἀσελγείαις, μή ἔριδι καί ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε ἐνδύσασθε τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν καί τῆς σαρκός πρόνοιαν μή ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ρωμ. 13, 12-14).

Τά θεόπνευστα ταῦτα παραγγέλματα τοῦ θείου Παύλου ἐφαρμόσας ἐν τῇ πράξει ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης ἀνεδείχθη ὄντως φῶς λάμπων «τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις» (Λουκ 1, 79), ἀνθρώποις τοῦ συγχρόνου ἡμῖν αἰῶνος τῆς συγχύσεως, ὅπου κατά τούς προορατικούς ποιητικούς στίχους τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν -«Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ἐτοιμάζει πάλι τόν πύργο τῆς Βαβέλ στή γῆ θέλοντας νά καταστρέψῃ τά θεμέλια τοῦ θείου Νόμου. Οἱ γλῶσσες ὅλες σχεδόν πάλιν ἀναμείχθησαν καί δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς συμπλοκῆς».

Διό παρακαλέσωμεν τόν ἐν ὑψίστοις μετ' ἀγγέλων χορεύοντα ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην τόν νέον τοῦ Χοζεβᾶ φωστῆρα καί φίλον τοῦ Χριστοῦ γενόμενον, ἵνα ἐκτενῶς πρεσβεύῃ μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ὑπέρ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ περιοχῇ ἡμῶν. Ἀμήν».

Μετά τήν πνευματικήν καί ἁγιαστικήν πανδαισίαν τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε φιλόξενος μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας